



Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van
BLOED, geschreven door Kim ten Tusscher,
uitgegeven door Zilverspoor.

zilverspoor.com

kimentusscher.com

Copyright bij de betreffende auteur.

Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik.

Voor Jos

Deel I

Bloed keert terug

Hoofdstuk 1

Lilith liep de bibliotheek binnen en bleef even staan om de lucht op te snuiven. De geur van de duizenden oude geschriften hield de belofte van kennis in zich. Nu nog verscholen, maar binnen handbereik om door haar ontdekt te worden.

Ze groette de bibliothecaris – een oud mannetje dat niet meer zonder zijn wandelstok kon – en passeerde de enorme globe die in het midden van de ruimte stond. Dat was een vernuftig apparaat. Op het bijbehorende platform stond een koperen toetsenbord op een zuil. Hierop kon je alle landen van de wereld intoetsen en na het overhalen van de hendel werd het apparaat in werking gesteld. Het platform tilde je omhoog terwijl de globe draaide tot de gewenste plek gevonden was. Nadat Lilith de rol van profeet had geaccepteerd, had ze namen van verre oorden ingetoetst en gekeken hoe die landen eruitzagen, ondertussen piekerend hoe ze ervoor kon zorgen dat de mensen ook daar Jakob gingen volgen. Uiteindelijk had ze besloten dat ze zich voorlopig het beste kon richten op de landen die ze kende.

Vandaag was Lilith niet van plan om de globe te gebruiken, dus passeerde ze hem. Op veel plekken wendten trappen naar de hogere verdiepingen, maar Lilith wilde de trap ver achter in de zaal nemen. De rust die in de bibliotheek hing, werd verstoord door het tikkende geluid van haar wandelstaf op de tegels en door de voetstappen van haar en haar kolonel-lijfwacht, die vlak achter haar liep. Zunkans gouden

schubbenharnas klingelde bij iedere stap die hij zette. De mensen die de geschriften bestudeerden, keken op. Lilith hoorde haar aanspreektitel gefluisterd worden en verderop boog een man zich nog dieper over een boek alsof hij haar niet had gezien. Ze negeerde hen. Gelukkig kwam er nooit iemand in de hoek van de bibliotheek waar zij zich graag ophield.

Via een wenteltrap bereikte Lilith de bovenste verdieping. Met een onrustig gevoel keek ze naar beneden. Er lag op deze plek zoveel kennis opgeslagen en ze had geen tijd genoeg om alles te lezen. Wat als de antwoorden op haar vragen een verdieping lager te vinden waren, tussen de verhalen over oorlogen of nog verderop bij de inventarisatielijsten van de landbouw? Secties die ze oversloeg, omdat het waarschijnlijker was dat ze meer kennis van genezerij opdeed in de wetenschappelijke boeken. Het was een weloverwogen beslissing, maar iedere keer weer knaagde dat gevoel dat ze alles moest bestuderen om absoluut zeker te zijn dat ze niets miste.

Lilith keerde zich om en keek naar de leren ruggen, terwijl ze haar staf aan haar wachter gaf. Welk boek ze pakte, was niet meer dan een kwestie van willekeur. Ze sloot haar ogen en terwijl ze haar vingers over de ruggen liet glijden, liep ze langs de kasten.

Ineens stopte ze. Haar vingers raakten een boek dat iets verder naar achteren stond. Daar was vast geen echte reden voor, maar het intrigeerde haar. Ze trok het tussen de anderen vandaan en sloeg het open. De pagina's waren niet gevuld met letters, maar met tekeningen over thermiek. Voor Lilith ze goed kon bekijken, plofte er iets op de grond. Ze plaatste het boek terug in de kast en ze bukte om het kleine manuscript op te rapen. Nadat ze weer overeind was gekomen, las ze de titel. In nog nauwelijks leesbare letters stond er geschreven: Ullar Spirale.

‘Spiraalkracht,’ fluisterde ze.

Voorzichtig opende ze het dunne boekje. De kaft kraakte terwijl het boekje zich verzette om zijn geheimen prijs te geven. De bladzijden waren zo verkleurd dat de letters bijna niet meer zichtbaar waren. Lilith liep terug naar een plek waar ze beter licht had. Ze zette haar tas neer, trok haar kaftan omhoog en ging op de grond zitten. De gouden kraaltjes op haar kleding tikten op de houten vloer.

Gretig begon ze te lezen. De auteur stelde zich voor als een oude genezeres die voor gek werd versleten. Niemand wilde haar theorie over een andere soort magie geloven, want er waren geen bewijzen. De vrouw voelde dat ze dichtbij was, maar het verlossende antwoord glipte telkens weer tussen haar vingers door. In dit dagboek beloofde ze haar zoektocht naar die antwoorden op te schrijven. De inleiding was ondertekend met een datum van meer dan tweehonderd jaar geleden.

Liliths handen trilden. Dit was een boekje dat maar weinig mensen hadden gelezen. Misschien hoorde het niet eens in de collectie van de bibliotheek thuis. Ze stelde zich voor hoe Ferhdessar, de hofmagiër tijdens het laatste koningschap, het had bestudeerd en hoe het vervolgens per ongeluk in het andere boek terecht was gekomen. Hoe het daarmee naar de bibliotheek was gebracht en verdwenen was. Dat hij het ooit in zijn bezit had gehad, daar twijfelde ze niet aan. Hij had een obsessie voor het vliegen en zou het boek waarin dit manuscript zat zeker hebben gelezen.

Dat juist Ferhdessar zich in de genezerij had verdiept, maakte haar nieuwsgierig. Lilith kende hem als iemand die een gruwelijke hekel had aan genezeressen en hun gave. Helaas stond hij daarin niet alleen. Ook al werd in Merzia het helen tegenwoordig gedoogd, de gave was nog steeds een wettelijke reden om vrou-

wen op te pakken.

Lilith drukte haar ergernissen daarover opzij. Ze wist inmiddels beter dan hopen dat landvoogd Kiril de wetten zou aanpassen. Ze sloeg de bladzijde om en las verder.

De vrouw sprak over een andere bron van magie. Een die ruwer was dan die overal ter wereld werd gebruikt, maar waarschijnlijk meer potentie bezat. Een bron waar de huidige magie misschien wel uit voort was gekomen. Het bleef onduidelijk waarom ze dacht dat deze oerbron bestond, maar dat deed niets af aan de opwinding die Lilith voelde. Hiermee kon ze misschien wel haar zieke vader helpen.

Ze bladerde verder in de hoop aanwijzingen te vinden over hoe de genezeres deze nieuwe magie had toegepast, maar ze vond slechts een reeks waarschuwingen. Alle voorbeelden van de experimenten die de genezeres gaf, waren verkeerd afgelopen. Vaak met ernstig letsel als gevolg.

Het enthousiasme dat Lilith net nog had gevoeld, bekoelde. Als de magie voor deze genezeres onhandelbaar was, waarom zou zij die dan wel kunnen hanteren?

'Maar jij hebt een God aan je zijde,' fluisterde ze tegen zichzelf.

Hoewel de verleiding groot was om meteen uit te proberen wat er in het boek stond, besloot Lilith dat de bibliotheek geen goede plek was voor dergelijke experimenten. De situaties die de vrouw schetste, maakten duidelijk dat ze hier veel schade aan kon richten.

Lilith las de laatste aantekening. De vrouw schreef dat ze die dag alle voorzichtigheid zou laten varen. Daarna bleef het boekje leeg.

Een onheilspellend gevoel besloop Lilith. Ze sloeg het boek dicht en stak het in haar tas. Het was niet verstandig om overhaast te werk te gaan. Bovendien was

het tijd om haar vader op te zoeken. Hij zou nu wel wakker zijn.

Zunkan gaf haar de staf. Terwijl Lilith de wenteltrap afdaalde, besefte ze dat het ergens ook een opluchting was dat ze het nog niet kon uitproberen. Want wat als het haar helemaal niet zou lukken? Wat een teleurstelling zou dat zijn. Weer een bevestiging dat ze, ondanks alle potentie die ze had, niet sterk genoeg was om haar vaders leven te redden.

Nog voor ze de deur kon openen om de bibliotheek te verlaten, kwam er iemand naar binnen. De man wierp een blik op haar, zette haastig een paar stappen opzij en boog. 'Va'tes.' Hoewel hij haar titel fluisterde, ontging haar de trilling in zijn stem niet.

Lilith liep langs hem heen, zich nog altijd afvragend of de eerbied werd gevoed door angst of dankbaarheid. Ze was de profeet van de God die deze stad een krappe tien jaar eerder had verwoest, maar er was dankzij haar ook veel goeds gebeurd. Ze had de rijkdommen van haar volgelingen aangewend om te helpen met de wederopbouw van Merzia en de manier waarop zij Jakobs woord verspreidde, was het tegenovergestelde van hoe haar voorganger het had gedaan. Kasimirh stelde de mensen de keuze tussen bekeren of de dood, Lilith was alleen geïnteresseerd in het schenken van leven.

In de gang zat de rest van haar lijfgarde. Lilith wierp een blik op de spelkaarten die op tafel lagen en liep hen voorbij. Ze hoorde kolonel Zunkan orders uitdelen en stoelen naar achteren schuiven over de tegels. Muntjes rinkelden terwijl ze bij elkaar werden gegraaid.

Lilith was al een meter of tien verder, toen twee soldaten haar inhaalden. De andere drie volgden haar, wist ze. Zunkan liep als een trouwe hond vlak achter haar aan de rechterkant. In vol ornaat begeleidden ze

haar door het paleis. De gouden schubben van hun harnas glinsterden in het licht van de olielampen. De soldaat links voor haar klemde zijn hand om het gevest van zijn zwaard. Lilith tikte haar staf tegen zijn vingers, ze had er een hekel aan als haar soldaten de indruk wekten dat ze iedere voorbijganger zouden aanvallen. De man liet de greep meteen los.

Ze ergerde zich eraan dat deze mannen dachten dat ze haar moesten beschermen. Natuurlijk had ze tegenstanders, maar als profeet had ze deze wacht niet nodig, Jakob zou haar beschermen. Haar echtgenoot had haar er uiteindelijk van overtuigd dat er verschillende redenen waren om de lijfwacht wel te accepteren. Uiterlijke schijn, bijvoorbeeld. Het onderstreepte blijkbaar haar status. Lilith begreep maar half waarom. Had ze niet veel meer status als ze onbevreesd rondliep?

Ze versnelde haar pas. Het paleis gaf haar nog steeds een onbehaaglijk gevoel. De muren waren opnieuw opgebouwd en alles was meerdere malen grondig schoongemaakt, maar er waren nog steeds sporen van de verwoestingen. De nieuwe stenen staken hoe dan ook af tegen de oude. Ze had hier zelf niet gevochten, maar toch voelde het als haar verantwoordelijkheid. De aanval was immers gedaan in naam van de God die zij nu vertegenwoordigde.

Bijna tien jaar geleden had Lilith deze rol op zich genomen. Had ze een keuze gehad? Ja, dat wel, maar wat was het voor keuze als het ging om haar leven en dat van iedereen, als ze Jakobs aanbod niet accepteerde? Hij had bedreigd de wereld te vernietigen als zij weigerde zijn profeet te worden. Lilith had op het punt gestaan om de dood te omarmen en de wereld aan haar lot over te laten. Wat was zij de mensen verschuldigd?

Veel.

Lilith duwde het verwijtende stemmetje, dat nog altijd te makkelijk naar boven kwam, weg. Ze had vreselijke dingen gedaan en ontkende haar aandeel in de oorlog niet, maar het was niet allemaal haar schuld. Aan beide zijden van de linies hadden ze haar misleid en gebruikt. Tot tien jaar geleden was ze nooit meer geweest dan een pion in een spel dat anderen speelden. Zij droegen de verantwoordelijkheid voor de verschrikkingen die er hadden plaatsgevonden.

Toch was het vooral schuldgevoel geweest waardoor ze had besloten Jakobs aanbod te aanvaarden. En omdat Az-Zhara, toen nog haar vriend en inmiddels haar echtgenoot, haar smeekte. Maar ook omdat anderen haar zeiden dat ze de wereld niet mocht laten vergaan, enkel omdat zij rust wilde. Angst voor de dood had eveneens een rol gespeeld. Er waren heel veel redenen geweest, maar eigenlijk geen een omdat ze het zelf heel graag wilde. Lilith had vooral gevreesd wat ze zou moeten worden om Jakobs opdrachten uit te voeren. Hij zou de wereld niet vernietigen, maar wat zij moest doen om hem volgelingen te bezorgen, kwam daar vast dicht in de buurt.

Achteraf bleek dat verkeerd. Jakob had haar niet opgedragen om als Draak vuur en verderfenis over de mensen uit te braken. Hij hield zich op de achtergrond, maar soms was juist dat angstaanjagend. Deed ze het wel goed of zou er binnenkort een dag aanbrenken waarop Hij haar alsnog als wapen zou inzetten?

Ze had de deur van het paleis bereikt. Deze stond overdag altijd open. De Merziaanse soldaten die hier de wacht hielden, wierpen haar een blik toe. Slechts een enkeling boog licht zijn hoofd als groet.

Op het bordes bleef ze staan. Inmiddels kwamen er al zonnestralen tevoorschijn boven de woontorens aan de overkant van het plein. Lilith genoot van de warmte op haar gezicht.

‘Va’tes, u bent al vroeg in het paleis. Heeft u de bibliotheek bezocht?’

Lilith opende haar ogen. Enkele treden onder haar stond landvoogd Kiril.

Na de oorlog had zij de troon kunnen opeisen als ze dat had gewild, de Jakobanen waren immers als overwinnaars uit de strijd gekomen. Lilith had echter beseft dat de oorlog niet zou eindigen met een vijandige profeet op de troon, die iedereen dwong zich te bekeren. Dat ze de macht over Merzia uit handen had gegeven, nog wel aan een generaal die tegen de Jakobanen had gevochten, had op veel verzet gestuit bij haar eigen legerleiding, maar het had geresulteerd in een vrede die nu al bijna tien jaar standhield en waar bijna iedereen van had geprofiteerd.

‘Inderdaad, heer Kiril. U bent er zelf ook al vroeg op uit gegaan. Bent u naar de tempels geweest?’

Hij knikte. ‘Ik heb vandaag tot uw God gebeden.’ Een mondhoek krulde omhoog.

‘De volgende keer dat Jakob aan de beurt is, zou u bij mij een dienst moeten bijwonen. U bent van harte welkom.’

‘Misschien moet u de volgende keer met mij meegaan. U zult zien dat de Merziaanse priesters een uitstekende dienst kunnen leiden.’

Lilith balde haar vuisten. Opperpriester Sylrin stelde Jakob dan wel boven de andere elf, maar eerde hem niet als enige God. ‘Ik kan me voorstellen dat u dat vindt, maar ik heb geen behoefte om naar een dienst te gaan, geleid door iemand die zo dicht bij de waarheid staat, maar toch zo verblind is. Van alle mensen die ik ken, verdient uw priester het minst mijn respect.’

Lilith rechtte haar schouders en daalde de trap af. Zodra ze hem passeerde, fluisterde hij: ‘Het spijt me, Lilith. Ik had dat niet moeten zeggen.’

Ze stopte en wierp een blik opzij.

Hij legde zijn hand op zijn borst en neeg zijn hoofd. 'Hoe is het met je vader?'

'Ik hoop elke dag op vooruitgang,' antwoordde Lilith zacht.

Hij knikte begripvol.

Lilith herpakte zich. 'Dank u voor uw belangstelling. Ik wens u nog een fijne dag.'

'Ik wens u hetzelfde, Va'tes.'

Ze rechtte haar rug en liep verder, zich ineens nog meer bewust van zichzelf. Ze wist hoe de gouden kraaltjes die haar blauwe kaftan versierden schitterden in het zonlicht. Als Kiril omkeek, zou ze hem imponeren met haar verschijning.

Haar paard werd voorgeleid en Lilith steeg op. Haar lijfwacht verdubbelde nu in aantal en te midden van de soldaten reed ze door de straten van Nadesj. Ze passeerden de hoge woontorens. Tijdens de oorlog was hier het meest verwoest, maar zo dicht bij het centrum waren ze ook als eerste begonnen met de wederopbouw.

Overal om hen heen waren er tekenen dat de Merzianen hun leven hadden herpakt. Een jonge vrouw opende de ramen en klopte de dekens uit. Buren maakten praatjes met elkaar en wensten elkaar boven Liliths hoofd een goede dag. Op straat was het al een drukte van belang. Marskramers klopten op de deuren, karren en koetsen kwamen van alle kanten. Het bleef niet onopgemerkt dat Lilith passeerde. Er werd snel ruimte gemaakt voor de profeet en haar gevolg.

Een groepje kinderen kwam vanuit een zijstraat. Een treiterkop liet een jongen struikelen.

'Hé! Rotzak!' De jongen krabbelde overeind. 'Pas maar op. Anders komt de Draak je halen!'

Lilith kromp wat in elkaar. De kinderen waren te jong om de oorlog te hebben meegemaakt, maar ze kenden de verhalen over haar en de verschrikkingen

die ze als Draak had aangericht. Blijkbaar werden ze door de ouders gebruikt om de kinderen in toom te houden.

Ze reden een brug over. Een zwerm rotsgaaien vloog er kwetterend onderdoor. Lilith wierp een blik in de diepte. Ze kon de grond niet zien, omdat er tussen de tien rotspilaren waarop Nadesj gebouwd was, altijd nevel hing. Die was afkomstig van de watervallen, die honderden meters naar beneden donderden.

Op de volgende rotspunt waren de sporen van de oorlog beter zichtbaar. Overal werd gewerkt aan het herstel van de woontorens, maar zodra Lilith en haar wachters een park passeerden, zag ze dat nog veel mensen dakloos waren. Stank dreef van tussen de tentjes over de straat. Vrouwen en kinderen in vodden zaten in groepjes op de grond. De mensen die hier een onderkomen hadden gevonden, waren nooit rijk geweest en hadden dus ook geen buffer.

De armoede stemde Lilith droevig. Toch werkte die in haar voordeel. De belofte van een nieuw Gouden Tijdperk had hier de meeste aantrekkingskracht. Het was dan ook niet gek dat juist hier veel mensen zich hadden bekeerd. Dat verslechterde hun situatie echter alleen maar meer. De Jakobanen waren te herkennen aan de reep stof van een handbreed die ze om hun schouders droegen. De kleur van de stola vertelde hoe ver iemand was in het proces een volleeerde volgeling van de Ware God te worden of welke functie hij of zij bekleedde.

Zodra iemand met de stola op het werk verscheen, werd er liever een ander aangenomen. Lilith had overwogen om de symbolen niet langer verplicht te stellen, maar ze weigerde haar volgelingen te verstoppen, dus had ze het besluit nooit genomen. Er waren bovendien genoeg Jakobaanse bouwprojecten waar de mannen alsnog werk konden vinden. Zo was er een grotere

kloof ontstaan tussen de Jakobanen en Merzianen dan ze wilde, maar ze wist niet hoe ze dat in haar eentje kon veranderen. Kiril had haar zorgen weggewimpeld toen ze het er met hem over had gehad. Hij zag de ongelijkheid niet.

Het onrustige gevoel verdween zodra ze de brug op reed naar het enige stukje Jakobaans grondgebied in Nadesj. Daar was de Bron waar Jakob duizenden jaren geleden de wereld had geschapen en de plek van waaruit Lilith de huidige wereld probeerde te herscheppen. Deze rotspilaar was een van de kleinste in Nadesj, maar bood toch plek aan een dorp op zich. Centraal lagen de tempel en het badhuis. Meer naar rechts, achter de bomen en de tenten van de bedevaartgangers, was nog net een glimp van het ziekenhuis zichtbaar.

Dit was haar trots. Iedereen was hier welkom om de zorg te krijgen die hij nodig had, ongeacht afkomst en religie. Lilith was er zelf vaak te vinden om de zieken te helpen of les te geven aan de genezeressen. Naast het stenen gebouw stond de tent waar niet alleen werd onderwezen in de Jakobaanse leer, maar ook in verschillende ambachten. Geluiden van de bouw van een permanent onderkomen voor de studenten dreven haar kant op.

De soldaten verlieten haar zijde zodra Lilith de brug over was. Ze gleed uit het zadel en overhandigde de teugels aan de staljongen. Hij maakte een stijve buiging terwijl hij zijn hand om de leidsels klemde. Liliths blik werd getrokken door de gele stola die de jongen om zijn middel had geknoopt, zodat die niet in de weg zat bij zijn werkzaamheden.

'Je hebt de heilige boeken overgeschreven,' merkte ze op.

De jongen keek vluchtig om zich heen, maar er was niemand in de buurt. Hij gluurde naar haar, maar

boog zijn hoofd toen hun blikken elkaar ontmoetten.

‘Ik ben trots op je.’

‘Dank u wel, Va’tes,’ fluisterde de jongen.

Lilith liep verder, langs de weelderige tuinen vol gewassen en geneeskrachtige planten. Bijen zoemden om de bloemen en brachten de nectar naar de korven. Tussen de bomen doemde nu haar huis op. Eigenlijk was ze net zo lief in een tent blijven wonen, maar haar man had erop gestaan om een echt huis voor hun tweeën te bouwen. Het onderkomen telde twee verdiepingen. Boven woonde zij samen met Az-Zhara, beneden bevonden zich de vertrekken van de bedienden. De muren waren opgetrokken uit witte, gladde stenen, zoals ieder gebouw in Nadesj. De ramen waren klein op de begane grond, maar boven waren ze groter. Lilith zag de warmrode gordijnen van haar vertrekken en de vele kruiden die ze op haar vensterbanken had staan.

Het paadje splitste zich. Lilith sloeg rechtsaf naar het ziekenhuis. Daar verbleef sinds een jaar ook haar vader. Hij had nooit een vaste verblijfplaats gehad en had op en neer gereisd tussen Nadesj en het land van de Inuuk ver in het noordwesten. Maar nu hij ziek was, lagen die dagen achter hem. Hij was neergestreken in haar buurt, zodat ze het einde van zijn leven samen konden doorbrengen.

Ze duwde de deur open en volgde de lange gang naar achter in het gebouw. Een meisje liep voor haar uit met een dienblad in haar handen. Lilith versnelde haar pas en hield de deur voor haar open.

Donja boog door haar knieën. ‘Dank u, Va’tes.’

Lilith sloot de deur zachtjes achter zich en keerde zich om. Haar vader lag bij de grote ramen, die waren geopend. Aan de wanden hingen schilderijen, op de kasten stonden schitterende beelden uitgesneden uit been. Haar vader had ze meegenomen van zijn reizen

naar de Inuuk. Op het tafeltje naast zijn bed lagen wat boeken, op de vensterbank stond een stenen bol op een voetstuk, die zij hem had geschonken. De edelsteen moest rust en kalmte geven. In een hoek stond de kuip waarin hij dagelijks kon baden in water uit de Bron, daaraan werd een medicinaal plantenextract toegevoegd.

Twee vrouwen verzorgden hem. Ghalatea hielp Almor omhoog terwijl Donja wat kussens achter zijn rug duwde. Hij was uitgemergeld, zwak en vermoeid, niet meer de man die haar eens kwam redden. Zijn gezicht was zo gerimpeld en ingevallen dat het litteken over de zijkant van zijn gezicht nauwelijks nog opviel.

Zijn ogen straalden echter nog net zo levendig als altijd toen hij haar groette. Meteen daarna barstte hij in hoesten uit. Ghalatea klopte op zijn rug en wachtte tot hij gekalmeerd was voor ze hem wat liet drinken.

‘Ga maar ontbijten, dan zorg ik voor mijn vader.’

‘Zoals u wenst, Va’tes,’ zei Ghalatea.

Lilith keek naar haar terwijl ze langs slofte. De vrouw ging gebukt onder het leven dat ze had geleid. Onder herinneringen die ze niet kon vergeten en zorgen die Lilith niet weg kon nemen. De sluier die ze droeg verborg al lang niet meer alleen het litteken over haar slaap en wang, maar ook het verdriet in haar ogen. Lilith boog even haar hoofd toen Ghalatea door de deuropening verdween. De wonden van de oude vrouw waren niet van de soort die haar magie kon genezen.

Lilith ging op de rand van het bed zitten en pakte de kom. Ze hield haar vader de lepel voor. Hij nam een hap. ‘Hoe gaat het vandaag?’

‘Beter dan gisteren.’ Zijn stem was hees en hij haalde oppervlakkig adem. Met zijn vervormde vingers veegde hij trillend wat pap uit zijn mondhoek.

Lilith keek bezorgd toe. Hij probeerde zich groot te

houden voor haar, maar ze kon zien dat hij achteruit ging. Sinds een paar dagen had hij boven op zijn andere klachten een longontsteking gekregen. Ze streelde even zijn hand voor ze hem de volgende hap gaf.

‘Je bent vanochtend ook langs geweest, of niet?’ zei hij. ‘Het spijt me dat ik sliep.’

Lilith schudde haar hoofd en gaf hem de volgende hap. Ze was inderdaad geweest en ze had zijn gestel afgetast met haar gave. Veel kon ze echter niet voor hem doen. Tegen de ontstekingen in zijn gewrichten was haar magie geen remedie en de plantenextracten sloegen niet aan. ‘Ik heb vanochtend een erg bijzonder boek gevonden. Misschien kan het je helpen.’

Haar vader ontweek haar blik. ‘Waarom stop je niet met zoeken en ben je wat vaker bij me?’

Almor wist ook dat zijn dood naderde, maar in tegenstelling tot Lilith had hij zich daarbij neergelegd. Hij vond het niet prettig dat ze hem probeerde te genezen. Daarom bezocht ze hem meestal al vroeg in de ochtend, dan kon ze even ongestoord haar gang gaan. ‘Dat laatste zal ik doen, vader. Maar ik kan toch niet stoppen met zoeken? Als ik iets vind wat jou kan helpen, hebben we nog veel langer dan die uurtjes waarin jij wakker bent.’

‘Er komt een moment dat het leven lang genoeg heeft geduurd. Alles zal ooit sterven, behalve de wereld waarop we leven.’

‘Jakob heeft de wereld gemaakt en hij beschikt over de macht om haar te laten vergaan.’ Dat hoefde ze haar vader eigenlijk niet te vertellen, hij had Jakobs boeken ook gelezen. De exemplaren die Lilith hem had geschonken, lagen zelfs op de stapel op het nachtkastje. Ghalatea las er dagelijks uit voor.

Almor keek haar aan. ‘De oermoeder is sterker dan alles en iedereen.’

Lilith glimlachte. ‘Je hebt te veel naar de Inuuk ge-

luisterd, de oermoeder is niet meer dan een symbool. Een reden om met respect met onze planeet om te gaan. We hebben een oervader: Jakob.'

'Ik ontken zijn bestaan ook niet, maar de verhalen van de Inuuk dragen vele wijsheden.'

'Het zijn heidense verhalen. Nu je weet dat Jakob de ware God is, zou je niet meer in die sprookjes moeten geloven.'

'Waarom niet? Het zijn verhalen die hoop bieden, juist omdat ze mysterieus zijn. Misschien zit er een kern van waarheid in, misschien ook niet. Dat spreekt me meer aan dan een God die dan wel de ware God is, maar waar mijn dochter nog altijd bang voor is.'

Ze besloot niet te antwoorden en gaf hem nog een hap.

'Denk je dat ze op me wacht?'

Lilith wist meteen dat hij haar moeder bedoelde. Ze knikte, meer om hem gerust te stellen dan dat ze het meende. Hij stelde de vraag steeds vaker, misschien omdat hij haar aarzeling opmerkte en desondanks zocht naar bevestiging. Maar wat kon ze hem zeggen? Haar moeder had nooit de kans gekregen om zich te bekeren, dus was de kans klein dat zij en Almor naar eenzelfde hiernamaals gingen.

Hij kuchte. 'Ik wil gecremeerd worden.'

Lilith boog haar hoofd. Ze voelde haar stemming slechter worden en dat wilde ze niet.

'Zul je die wens respecteren?'

Ze keek hem aan. 'Dan moet ik je alsnog zien branden.'

'Ik begrijp wat ik van je vraag, maar ik ben bang dat ik haar anders niet zal vinden.'

'Ze is er...' *Niet*. Lilith klemde haar kaken op elkaar. Ze wilde hem de hoop niet ontnemen en uit boosheid iets zeggen waar ze ongetwijfeld spijt van kreeg. Spijt had ze al genoeg. Haar moeder was in haar vuur ge-

storven, dat maakte Almors verzoek zo wrang.

‘Ik heb lang getwijfeld of ik dit van je mag vragen,’ zei hij zacht, ‘maar een begrafenis is niet juist.’

Ze schudde haar hoofd en probeerde te glimlachen. ‘Voorlopig blijf je maar gewoon hier. Daar zorg ik wel voor.’

Hij zuchtte.

Lilith schraapte het laatste beetje pap bij elkaar. ‘Er is iets wat ik je nog wil vertellen.’ Ze was blij dat ze een ander onderwerp had om over te praten. ‘Er komt een school in Lastoria. Ik kreeg gisteren een brief waarin stond dat eindelijk alles rond is en ze binnenkort met de bouw gaan beginnen.’

‘Lastoria is toch een vissersprovincie?’

‘Ja, maar de vangst loopt al langere tijd terug. Ik wil proberen het mandenvlechten op een hoger niveau te krijgen. Daar hebben ze met het maken van de fuiken al ervaring in en hopelijk kunnen ze hier in de toekomst inkomsten uit genereren. Het zou de visvangst kunnen vervangen.’

Er trok een lach over Almors gezicht.

‘Ik heb een heel goede vlechter uit Naftalia bereid gevonden om er les te geven. We merken nu al dat meer Lastorianen zich bekeren tot Jakob, alleen al door het vooruitzicht van de komst van de school en alles wat er bij hoort.’

‘Je doet zoveel goed werk,’ zei Almor. Hij kneep in haar onderarm. ‘Ik ben trots dat je dit hebt doorgezet, ondanks de tegenstand die je kreeg. Je hebt iedereen laten zien dat ze ongelijk hadden.’

Lilith glimlachte om de waarheid van haar vaders woorden. Toen ze de plannen voor de scholen met haar adviseurs had gedeeld, hadden ze geopperd dat Lilith beter kon zorgen dat ze nieuwe volgelingen kreeg, zoals Jakob van haar verlangde en dat ze geen Jakobaans geld moest pompen in Merziaanse liefdadigheid. Toentertijd had Lilith hen niet kunnen over-

tuigen, maar toch haar zin doorgedreven.

Na al de jaren dat de scholen draaiden, moesten haar adviseurs haar nu wel gelijk geven. De scholen waren een uitstekende manier om mensen over te halen zich te laten bijschrijven in het geloof. Immers, alleen Jakobanen konden er gratis onderwijs krijgen en de leerlingen kregen iedere dag een goede maaltijd, wat de gezinnen ontlastte. Dat veel ouders zich alleen daarom lieten overhalen zich te bekeren, deerde haar niet. Het was een betere oplossing dan de gewelddadige aanpak die Kasimirh had. Dat leverde wel volgelingen op, maar zij waren lamgeslagen. Op de vlucht. Liliths manier leverde uiteindelijk trouwe volgelingen op.

Almor begon weer te hoesten. Hij liep rood aan en het duurde lang voordat hij ophield. Lilith zette de kom op het dienblad en legde haar hand op zijn schouder. Ook al wist ze dat ze hem niet kon helpen, toch liet ze wat magie in zijn lichaam stromen en tastte hem af. Ze voelde de vlammende ontstekingen bij zijn longen. Haar stemming sloeg weer om.

Het voelde alsof hij tussen haar vingers wegglipte. Waarom lukte het niet om hem te helpen? Ze was een genezeres, ze leerde zelfs anderen hoe het moest, maar voor hem kon ze niets doen.

Zodra hij was bedaard, hielp ze hem om te gaan liggen. Ze smeerde wat zalf waardoor hij beter zou kunnen ademen op zijn borst en knoopte zijn tuniek weer dicht. Toen ze hem aankeek, had hij zijn ogen weer gesloten. Ze dekte hem toe. Hij was al bijna in slaap toen ze hem een kus gaf.

‘Ik hou van je, Lilith,’ mompelde hij.

‘Ik ook van jou, pap.’ Daarom kon ze ook niet toestaan dat hij stierf. Misschien moest ze toch gaan experimenteren met de magie uit het boekje. Als die haar vader kon redden, was het de risico’s waard.

Haar soldaten hielden altijd een paard voor haar paraat, want ze waren gewend aan haar impulsieve ritjes. Het duurde dan ook niet lang voordat Lilith onder de stadspoort doorreed en het pad afdaalde dat haar naar de voet van de rotsen leidde. Daar aangekomen, stapte ze af, trok de teugels van haar hengst over zijn hoofd en liet hem vrij om te grazen. Ze stak de beek over, gebruikmakend van de restanten van een houten waterrad dat naar beneden was gestort. Ooit was dit een van de vele raderen die de hoofdstad van energie voorzagen. Kasimirh had de waterkrachtinstallaties verwoest en na de oorlog was er geen geld om ze te herstellen.

Lilith liep verder, tot ze midden tussen de tien rots-pilaren stond waarop de hoofdstad was gebouwd. Daar haalde ze het boekje uit haar tas en keek er twijfelend naar. Ze gebruikte zelf magie als ze genas, maar deze kracht was goed beheersbaar en werkte zeer gericht. Er was nog een andere vorm van magie en ook die kende ze maar al te goed. Een wilde, manipulerende vorm die gebruikmaakte van elementen als vuur en water. Ferhdessar en haar vroegere meester hadden zich hiervan bediend en ze hadden hierdoor een grote stempel op de oorlog gedrukt. En op haar.

Hoewel sommige geschriften suggereerden dat genezerij en de andere magie uit dezelfde bron kwamen, weigerde Lilith dat te geloven. Haar gave gaf leven, de andere vorm werd meestal ingezet om het tegenovergestelde te bereiken. Wat als de bron die de genezeres in het boekje omschreef dezelfde was als die de magiërs gebruikten. Wilde ze daar dan wel mee in aanraking komen?

Ze schikte haar blauwe stola. Deze was in eerste plaats een symbool van haar rol als profet, maar ze had hem laten versieren met groene tekens die haar

moesten beschermen tegen de magie die ze zo verachtte.

Aarzelend ging ze zitten en sloeg het boekje open. Ze bladerde naar een van de experimenten en liet haar blik over de letters glijden.

Misschien kan het mijn vader helpen...

Dat duwde de twijfels naar de achtergrond. Er was geen offer te groot om hem te redden. Terwijl ze de tekst hardop voorlas, maakte ze met haar linkerhand de gebaren.

Er gebeurde niets.

Teleurgesteld las ze de tekst nog een keer door. Toen beseftte ze waar het fout ging. Ze was bang en dat blokkeerde haar. Ze legde het boekje in haar schoot en sloot een moment haar ogen. Daarna draaide ze weer langzaam de gebaren in de lucht.

Een toenemende energie golfde door haar heen. De rauwe kracht overspoelde haar alsof hij haar wilde overnemen. Ineens verdween het gevoel weer.

Rillend staarde Lilith in de verte. Haar hart bonkte tegen haar borstkas. Deze kracht had veel meer potentie dan ze gewend was. Wat als ze die niet kon beheersen? Dan zou zij ook niet kunnen genezen.

Blijf erbij weg.

Lilith sloeg het boek dicht en stopte het in haar tas. Terwijl ze overeind kwam, besloot ze op zoek te gaan naar ademkruid. Het bloeide welig op de zonnige plekken tussen de rotsen. Lilith genoot van de natuur om zich heen. De waterval die van de rotsen kletterde, de druppeltjes nevel die haar gezicht verfristen en de planten die tot aan haar knieën kwamen en overvloedig bloeiden. Een haas schoot weg, overal om haar heen floten vogels. Vanuit haar ooghoek zag ze een hert dat haar nakeek en toen met enkele grote sprongen uit haar blikveld verdween.

Lilith knielde bij de geneeskrachtige planten. De

topjes van jong ademkruid hadden de meeste werking, maar nu de zomer bijna ten einde liep, nam ze noodgedwongen genoegen met de hele plant. Zodra ze voldoende had, pakte ze het flesje met water uit de Bron. Ze sprenkelde het over de stompjes die ze had laten staan. 'Dank je wel voor de kracht die je ons schenkt,' fluisterde ze. Eigenlijk was dit een heidens gebruik, Lilith had het geleerd van de Inuuk. Maar het was nooit verkeerd om eerbied te hebben voor de wereld om je heen. Die was immers door Jakob geschapen.

Ze liep terug en hield halt bij de beek. Ze waste haar gezicht en nam wat slokken water. Haar blik viel op een steen die glad gepolijst was door de stroom. Lilith pakte hem op. Doordat hij nat was, vertoonde hij veel tekeningen. Witte vlekjes staken af tegen het zwart. Ze had altijd een voorliefde gehad voor stenen. Ze openden de weg voor gebed en dat had ze vooral als kind fijn gevonden. Het gaf het gevoel dat er toch nog iemand naar haar luisterde. Nu gebruikte ze de stenen er niet meer voor, maar ze hielden hun fijne associatie. Lilith sloot haar vingers er omheen en kwam weer overeind. Terwijl ze haar paard opzocht, stopte ze de steen in haar zak.

Hoofdstuk 2

Pas laat in de avond kwam Lilith eraan toe om het ademkruid samen met andere geneeskrachtige planten te verwerken tot een medicijn, maar nu was ze eindelijk klaar. Lilith dekte de schaal af en liep naar de slaapkamer. Het licht uit de kamer achter haar scheen precies op het bed. Az-Zhara had zich opgekruld en de deken om zich heen getrokken zodat alleen nog zijn voorhoofd en een paar witte, in elkaar geklitte haarstrengen zichtbaar waren. Zijn snurken klonk gesmoord.

Glimlachend schopte Lilith haar schoenen uit. Haar kaftan ging op een hangertje aan de kast. Ze vouwde haar ondertuniek op en legde die op de kist. Zodra ze haar broek oprolde, plofte er iets op de grond. Het was de steen die ze eerder had gevonden. Lilith raapte hem op. Het was te donker om hem goed te bestuderen, maar hij voelde prettig in haar hand.

Ze ging op de kist zitten en streelde de steen terwijl ze terugdacht aan het experiment van die middag. Ze haatte het als iets of iemand haar bij de hand nam en haar stuurde zonder dat ze er invloed op had, want dat was in het verleden te vaak gebeurd. Kasimirh had haar al op jonge leeftijd laten vechten. Hij hoefde daar weinig voor te doen. De woorden die hij haar van kinds af aan had ingefluisterd, waren genoeg om haar te laten gehoorzamen. De sporadische keren dat ze zich verzette, bleek dat hij ook andere middelen had om haar in het gareel te krijgen. Uiteindelijk had hij zelfs haar lichaam overgenomen alsof ze een marionet

was.

Hij was echter niet de enige. Ook Ferhdessar had haar willen gebruiken en ook hem was dat gelukt. Misschien werden de twee magiërs gecorrumpeerd door de macht die ze hadden, werden zij geleid door een doel en zorgde de magie ervoor dat alles geoorloofd leek. Dat wierp een nieuwe blik op de twee magiërs. Zouden ze spijt hebben gehad?

Lilith schudde de gedachte van zich af. Een enkeling had geopperd dat zij ook aanleg had voor magie, maar Lilith weigerde daar iets mee te doen. Alleen genezen, want dat gaf haar de mogelijkheid om haar schuld in te lossen. In haar eentje kon ze nooit even zoveel mensen het leven geven als ze had genomen, maar door haar kennis te delen met andere genezeressen kwam ze aardig in de buurt.

Ze riep wat genezerij op, waardoor haar handen warm werden. Het kostte nauwelijks moeite en ook al was ze achteraf altijd moe, het genezen ging bijna vanzelf. Omdat ze deze magie vertrouwde, kon ze zich ervoor openstellen.

Was dat wat er mis was gegaan die middag? Doordat ze de magie had gewantrouwd, had ze niet verder durven gaan. Misschien moest ze het niet benaderen als de magie die ze zo vreselijk vond, maar moest ze het zien als genezerij.

Lilith deed haar broek en ondertuniek weer aan en schoot in een kamerjas. Terwijl ze naar buiten liep, spelde ze haar wisselamulet op. Ze speurde de hemel af. Het was nieuwe maan, dus afgezien van de vele sterren was het donker genoeg om te vliegen zonder dat iemand haar zag. Als ze voorzichtig was, zouden zelfs haar wachters niet merken dat ze verdween.

Lilith zei de spreuk en voelde de tintelingen in haar lichaam die door de transformatie werden veroorzaakt. Een tel kreeg ze contact met Az-Zhara, maar hij

lag nog steeds te slapen en merkte haar niet op. Nadat ze tot haar volle lengte was gegroeid, kon ze over de bomen uitkijken. Haar zintuigen werden sterker, waardoor ze de pulsen van alles wat leefde kon horen. Ze strekte haar vleugels uit en voelde de wind tegen elk zenuwuiteinde in haar membranen. Het was een mooie nacht om te vliegen en met een sprong en enkele krachtige slagen van haar vleugels verhief ze zich in de lucht.

Ze dook aan de achterkant van de rotspilaar naar beneden. De wind wervelde om haar lichaam. Dat die haar grote lijf kon dragen, verwonderde Lilith nog steeds. Er was altijd eerst even dat moment van twijfelen. Het zoeken naar vertrouwen. Maar daarna, als de rust terugkeerde, overheerste vooral dat gevoel van vrijheid. Als het aan Lilith lag vloog ze vaker, maar een Draak boven de hoofdstad van Merzia lag nog steeds gevoelig, ook al was er bijna een decennium verstreken sinds de aanvallen die Kasimirh had uitgevoerd. Eigenlijk was daar niet eens een echte Draak bij betrokken, maar een combinatie van rook, vuur en magie. Een simpel trucje, maar voor de Merzianen was het levensecht geweest. Het was een schrikbeeld waar Lilith niet mee geassocieerd wilde worden. Niet in de laatste plaats omdat ze die rol ook vaak genoeg werkelijk had vervuld.

Eenmaal weer geland, wisselde ze terug. Ze liep naar de plek waar ze die middag had geëxperimenteerd en struikelde bijna in het donker. Een beest schoot voor haar weg. Ze haalde een paar keer diep adem, voor ze de bewegingen maakte. Al snel hoefde ze niet meer na te denken wat ze moest doen, maar kon ze genieten van de kracht die ze had opgeroepen. Ze werd onderdeel van iets dat groter was dan zij. Ze kende de band die ze met Az-Zhara had doordat hij haar had bijgestaan toen ze haar nieuwe amulet kreeg,

nu voelde ze een verbondenheid met alles om haar heen. Met de bomen en de rotsen. Met de roedel herten, die ze nu opmerkte achter de struiken. Zelfs met de sterren ver boven haar. Energie stroomde door haar heen, in golven. Ergens leek het inderdaad op genezerij, maar toch was het heel anders. Magische energie kronkelde in gloeiende aders om haar armen. De pulsen waarmee dat gepaard ging, klonken als een geruststellende hartslag. De kracht was intens en hield grote beloftes in zich.

Ze stond daar al een tijdje toen ze besloot te kijken hoe ze de magie kon gebruiken. Ze probeerde die te sturen naar haar handen, net zoals de energie die zich daar verzamelde als ze genas. Het pulseren werd dreunen en haar handen gloeiden fel op. Het voelde alsof de magie zich verzette, maar Lilith gaf niet op.

Ineens was er een flits. De energie wierp haar naar achteren. Lilith knalde met haar schouder tegen een boom. Ze bleef versuft liggen.

Wat was dat?

Het gevoel in haar handen keerde als eerste terug. Eerst leek er niet zoveel mis te zijn, maar een paar tellen later was de pijn ondraaglijk. Het voelde alsof haar handen in brand stonden. Lilith schoot overeind en zocht haar weg naar de beek, zakte op de grond en stak ze in het verkoelende water.

Na een tijdje durfde ze haar handen te betasten. Ze voelden rauw en stug. Ze kende dat van de mensen die ze had verzorgd, brandwonden voelden net zo aan.

Ze concentreerde zich en liet wat energie in haar handen stromen. Haar eigen magie, want die was tenminste niet gevaarlijk. Het was net genoeg om de geknapte blaren te dichten. Als ze meer deed, had ze niet meer genoeg kracht om thuis te komen.

Ze strompelde naar een plek die groot genoeg was voor haar Draak en vloog terug, vechtend tegen

de zwaartekracht. Pijn schoot met iedere vleugelslag door haar schouder.

Zodra ze de grond onder haar poten voelde, wisselde ze terug. Te laat merkte ze dat ze haar evenwicht niet kon bewaren. Ze sloeg tegen de grond. Vloekend probeerde ze overeind te komen. De wereld draaide. Lilith sloot haar ogen en wachtte tot het duizelige gevoel afnam.

Rennende voetstappen naderden haar. 'Halt! Wat moet dat daar?'

Lilith ademde diep in en uit. Ze wilde zich overeind duwen, maar was vergeten dat ze gewond was. Weer kwam er een vloek over haar lippen.

'Va'tes?'

Het licht uit de lantaarns van de soldaten verblindde haar. Lilith hief haar hand.

'Wat is er gebeurd?' Zunkan wierp een blik op haar en keek toen om zich heen, het duister in. 'Bent u aangevallen?'

De soldaten kwamen dicht om haar heen staan. Zunkan gaf enkele bevelen, waarop een paar wachters verdwenen. Lilith schudde haar hoofd. Dat had ze beter niet kunnen doen, een pijnscheut verergerde de duizeligheid. 'Er is niemand,' zei ze, zodra ze zich weer wat had herpakt.

Zunkan aarzelde, maar hielp haar daarna aan haar elleboog overeind.

'Breng me naar huis,' zei Lilith.

'Jij gaat met ons mee,' hoorde ze Zunkan tegen een soldaat zeggen. 'De rest kamt de omgeving uit. Ik wil een rapport als jullie klaar zijn.'

De soldaten verspreiden zich.

'Kunt u lopen?' vroeg haar kolonel zacht.

Lilith antwoordde niet, maar zette zich in beweging. Het kostte haar moeite om rechthoekig te lopen. Haar rechterbeen trok, iets waar ze altijd last van had

als ze moe was. Zunkan keek haar bezorgd aan en greep haar nog steviger vast. Lilith hief haar hoofd en rechte haar schouders.

De soldaat opende de deur van Liliths huis en Zunkan liep met haar mee naar binnen.

Een dienstmeisje stak haar hoofd om de hoek. 'Wat is er aan de hand?'

'De Va'tes heeft je nodig,' zei Zunkan.

Het meisje boog en maakte aanstalten om zich bij hen te voegen.

'Nee,' fluisterde Lilith. Daarna zei ze het nog een keer, harder. 'Het gaat wel,' voegde ze eraan toe.

Het meisje stopte en Zunkan liet Lilith los. Die hees zich op de eerste trede van de trap, maar kon zich niet vasthouden aan de leuning. Ze wankelde. Zunkan greep haar opnieuw vast en begeleidde haar zonder iets te zeggen naar boven. Hij opende de deur voor haar. 'Kan ik nog iets voor u doen, Va'tes?'

Lilith schudde haar hoofd en liep naar de lantaarn die tussen de paperassen op haar werktafel stond. Zunkan sloot zachtjes de deur achter haar.

Lilith staarde naar haar handen. Ze waren rood en gezwollen. Blaren zorgden ervoor dat ze haar vingers niet meer bij elkaar kreeg. Ze zocht tussen haar zalfjes en probeerde het juiste potje te openen. Het deed pijn en ze kreeg geen grip op het deksel. Toen liet ze het ook nog vallen.

'Wat ben je aan het doen?'

Lilith keerde zich om en verborg haar handen achter haar rug. Az-Zhara was wakker geworden van haar gerommel en stond in de deuropening van hun slaapkamer.

'Ik liet alleen wat vallen. Het spijt me dat ik je wakker maakte.'

Hij raapte het potje op en las het etiket.

'Ga maar weer slapen,' zei Lilith. 'Ik ben bijna klaar

en dan kruip ik er ook in.'

Hij kwam echter dichterbij. 'Laat me je handen eens zien.'

Lilith zuchtte en haalde haar handen achter haar rug vandaan.

'Wat is er gebeurd?' Hij draaide het potje open. 'Ga zitten.'

Terwijl hij voorzichtig zelf op haar handen smeerde, keek hij haar even aan. Ook in zijn mensenvorm had hij ovale pupillen en zoals zo vaak las ze in zijn lichte ogen bezorgdheid.

'Ik vond vanmiddag een boekje over een nieuwe soort magie.'

'En die ben je midden in de nacht in je eentje gaan uitproberen?'

'Ik hoopte dat het mijn vader zou kunnen helpen.'

Hij schudde zijn hoofd.

'Het voelde echt goed, Az. En het was zo mooi. Voordat het misging, tenminste.'

'Het is gevaarlijk om zomaar wat te proberen.'

'Ja, dat heb ik ook gemerkt. Maar zo voelde het in het begin niet. Pas toen ik er iets mee wilde...'. Ze aarzelde. 'Het was alsof de magie zich verzette.'

Hij wierp haar een geërgerde blik toe voor hij zich omdraaide. Hij opende een lade en rommelde tussen de spullen.

'De windsels liggen links,' zei Lilith. Haar blik viel op de stola. Was dat wat er mis was gegaan? Ze had de bescherming van Jakob niet gehad en had hem ook niet op een andere manier aangeropen.

Az-Zhara vond een verbandrol en keerde zich weer om. 'Je moet voorzichtig zijn,' zei hij terwijl hij haar handen verbond.

Hij had gelijk. Ze vermoedde hoe het met de schrijver van het boekje was afgelopen, maar toch was ze impulsief gaan experimenteren zonder de veiligheid

in de gaten te houden. Dat wilde ze echter niet toegeven. 'Heel veel dingen leer je door vallen en opstaan. Wat als iedereen na de eerste poging zou opgeven? Dan kwamen we nooit ergens.'

'Je zou het zo weer doen, of niet?' verzuchtte hij.

'Ik moet wel.'

'Je moet helemaal niets. Heb je dan niets geleerd?'

'Ik ben ermee bezig.'

'Lilith!'

'Je weet waar ik naar op zoek ben, Az. Deze magie lijkt veel op de genezende variant en ik voel het potentieel. Ik mag die niet zomaar naast me neerleggen. Wat als mijn vader er inderdaad baat bij heeft?'

Hij boog kort zijn hoofd. 'Sommige zaken kun je niet keren. Almor wordt oud. Hij lijkt daar zelf vrede mee te hebben.'

'Ik wil hem niet kwijt. We hebben nog zoveel tijd in te halen.'

'Dat snap ik. En hij ook.' Hij zweeg even. 'Ik denk niet dat het goed is wat je wilt doen. Als het al mogelijk is. Niet alles is omkeerbaar. Ziekten kun je ook niet verhelpen. De dood is er niet voor niets.'

'Je mag niet van mij verwachten dat ik het niet eens probeer. Wat als het wel kan en ik het nu opgeef?' Ze schudde haar hoofd.

Hij trok haar tegen zich aan. 'Ik steun je. Maar ik wil je ook beschermen.'

Ze beet op haar onderlip. Az-Zhara tilde haar met het grootste gemak op.

'De magie heeft mijn benen niet aangetast,' mopperde Lilith. Ze haatte het als anderen deden alsof ze zwak was.

'Ik weet dat je het alleen best redt, maar laat mij ook af en toe voor je zorgen.' Hij legde haar in bed en dekte haar toe. 'Ik mis je, Lilith. Ik weet dat je heel druk bent, maar ik wil je graag wat vaker om me heen.'

Hij liep naar de andere kant en schoof naast haar. Steunend op een elleboog keek hij haar aan.

‘Soms vergeet ik dat jij aan mijn kant staat,’ zei ze zacht.

Hij legde zijn hand op haar borst. ‘Ik heb je al twee keer beloofd dat ik altijd aan je zijde zal staan en als je dat wilt, beloof ik het nu voor de derde keer.’

Ze streelde zijn wang. ‘Bewaar dat maar voor een keer dat ik het echt nodig heb.’ Ze kwam half overeind en sloeg haar armen om zijn nek om hem te kussen.